

HERTA MILER

Čovek je
veliki fazan
na ovom svetu

Prevela s nemačkog
Tijana Tropin

■ Laguna ■

 Zlatni Zmaj

Naslov originala

Herta Müller

DER MENSCH IST EIN GROßER FASAN AUF DER WELT

Copyright © Carl Hanser Verlag München 2009

First published by Rotbuch 1986

Translation copyright © 2011 za izdanje na srpskom,

LAGUNA i ZLATNI ZMAJ

Prorez između kapaka Istoka i Zapada

pokazuje beonjaču.

Zenica se ne vidi.

Ingeborg Bahman

Udubljenje

Oko spomenika ratnicima rastu ruže. One tvore čestar. Toliko su se razrasle da guše travu. Cvetaju bele, smotane čvrsto kao hartija. Šuščaju. Sviće. Uskoro će dan.

Vindiš svakog jutra, dok se sasvim sam vozi putem u vodenicu, ubraja i taj dan. Ispred spomenika ratnicima broji godine. Kod prve topole iza njega, gde se bicikl uvek spusti u isto udubljenje, on broji dane. A uveče, kad Vindiš zaključava vodenicu, on još jednom broji godine i dane.

Izdaleka vidi sitne bele ruže, spomenik ratnicima i topolu. A kad je magla, belina ruža i belina kamena su tokom vožnje tik ispred njega. Vindiš vozi kroz nju. Vindišu se lice vlaži i on vozi dok ne stigne tamo. Dvaput je na čestaru ruža ostalo samo trnje, a korov pod njim bio boje rđe. Dvaput je topola bila tako ogoljena da joj se stablo skoro polomilo. Dvaput je sneg bio na putevima.

Vindiš zbraja dve godine ispred spomenika ratnicima i dvesta dvadeset i jedan dan u udubljenju ispred topole.

Svakog dana, kad udubljenje prodrma Vindiša, on pomisli: „Tu je kraj.“ Otkako Vindiš želi da emigrira, on posvuda u selu vidi kraj. I vreme koje stoji, za one koji žele da ostanu. Vindiš vidi i to da će bokter, noćni stražar, ostati i posle kraja.

I nakon što je Vindiš prebrojao dvesta dvadeset i jedan dan i nakon što ga je udubljenje prodrmalo, on prvi put silazi s bicikla. Naslanja ga na topolu. Njegovi koraci su glasni. Iz crkvene porte lepršaju divlji golubovi. Oni su sivi kao svetlost. Samo ih buka čini drugačijim.

Vindiš se krsti. Kvaka je mokra. Lepi se za Vindišovu ruku. Crkvena vrata su zaključana. Sveti Antonije stoji iza zida. On nosi beli ljiljan i smeđu knjigu. On je zatvoren.

Vindišu je hladno. Gleda niz put. Tamo gde se ovaj završava, trave jurišaju na selo. Tamo, na kraju, ide neki čovek. Čovek je crna nit koja ulazi među biljke. Trava u jurišu drži ga iznad zemlje.

Krastača

Vodenica je nema. Nemi su zidovi, i nem je krov. I točkovi su nemi. Vindiš je pritisnuo prekidač i ugasio svetlo. Među točkovima je noć. Taman vazduh je progutao brašnenu prašinu, muve, vreće.

Bokter sedi na mlinskoj klupi. Spava. Usta su mu otvorena. Ispod klupe sijaju oči njegovog psa.

Vindiš nosi džak na rukama i kolenima. Naslanja ga na zid vodenice. Pas gleda i zeva. Njegovi beli zubi su ugriz.

Ključ se okreće u ključaonici mlinskih vrata. Brava krcka među Vindišovim prstima. Vindiš broji. Vindiš čuje kako mu biju slepoočnice i misli: „Moja glava je časovnik.“ Stavlja ključ u džep. Pas laje. „Navijaću ga dok opruga ne prsne“, kaže Vindiš glasno.

Bokter povlači šešir na čelo. Otvara oči i zeva. „Vojnik na straži“, kaže.

Vindiš ide do vodeničnog ribnjaka. Na obali je plast sena. On je tamna mrlja u vodenom odrazu ribnjaka.

Mrlja se pruža u dubinu kao levak. Vindiš izvlači bicikl iz sena.

„U senu je pacov“, kaže bokter. Vindiš skida slamke sa sedišta. Baca slamke u vodu. „Video sam ga“, kaže, „bacio se u vodu.“ Slamke plutaju kao kosa. Mali vrtlozi ih okreću. Tamni levak plovi. Vindiš gleda u svoju pokretnu sliku.

Bokter ritne psa u stomak. Pas skiči. Vindiš gleda u levak i čuje skičanje ispod vode. „Noći su duge“, kaže bokter. Vindiš se povlači korak unazad. Dalje od obale. On vidi sliku plasta koja stoji, okrenuta na drugu stranu od obale. Slika je mirna. Nema nikakve veze s levkom. Svetla je. Svetlija od noći.

Novine šuščaju. Bokter kaže: „Želudac mi je prazan.“ Odmotava slaninu i hleb. Nož mu svetluca u ruci. Žvaće. Češe se oštricom noža po ručnom zglobu.

Vindiš gura bicikl kraj sebe. Gleda u mesec. Tiho i žvaćući, bokter kaže: „Čovek ti je veliki fazan na ovom svetu“. Vindiš diže džak i stavlja ga na bicikl. „Čovek je snažan“, kaže on, „snažniji od stoke.“

Jedan ugao novina leprša. Vetar cima poput ruke. Bokter spušta nož na klupu. „Malčice sam spavao“, kaže. Vindiš je povijen nad biciklom. Podiže glavu. „A ja sam te probudio“, kaže. „Nisi ti“, kaže bokter, „moja žena me je probudila.“ On otresa mrvice hleba s kaputa. „Znao sam ja“, kaže, „da neću spavati. Mesec je narastao. Sanjao sam o suvoj žabi. Bio sam mrtav umoran. A nisam mogao da odem na spavanje. U krevetu je ležala krastača. Govorio sam sa svojom ženom. Krastača je gledala očima moje žene. Imala je pletenicu moje žene. Nosila je njenu spavaćicu, i bila joj

je zadignuta do stomaka. Rekao sam joj: 'Pokrij se, butine su ti uvele.' Rekao sam to svojoj ženi. Krastača je namakla spavaćicu preko butina. Seo sam na stolicu pored kreveta. Krastača se osmehnula ustima moje žene. 'Stolica škripi', rekla je. Stolica nije škripala. Krastača je prebacila pletenicu moje žene preko ramena. Bila je duga koliko i spavaćica. Ja sam rekao: 'Kosa ti je porasla.' Krastača je podigla glavu i dreknula: 'Naljoskao si se, sad ćeš pasti sa stolice.'“

Mesec ima crvenu mrlju od oblaka. Vindiš se oslanja na zid vodenice. „Čovek je glup“, kaže bokter, „i uvek spreman da oprostio.“ Pas jede kožuricu slanine. „Sve sam joj oprostio“, kaže bokter. „Pekara sam joj oprostio. Lečenje u gradu sam joj oprostio.“ Prelazi vrhom prsta preko sečiva noža: „Čitavo selo mi se smejalo.“ Vindiš uzdiše. „Više nisam mogao da je pogledam u oči“, kaže bokter. „Samo to jedno, što je umrla tako brzo kao da ni sa kim nije bila. To joj nisam oprostio.“

„Bog bi ga znao“, kaže Vindiš, „zašto postoje žene.“ Bokter sleže ramenima: „Ne zbog nas“, kaže on. „Ne zbog mene, ne zbog tebe. Ne znam zbog koga.“ Bokter miluje psa. „A kćerke“, kaže Vindiš, „Bog zna, i one postaju žene.“

Na biciklu stoji senka, i senka stoji u travi. „Moja kći“, kaže Vindiš, odmerava rečenicu u glavi, „ni moja Amalija više nije devica.“ Bokter gleda u crvenu mrlju oblaka. „Moja kći ima listove kao lubenice“, kaže Vindiš. „Kako ti kažeš, više ne mogu da je pogledam u oči. Ona ima senku u očima.“ Pas okreće glavu. „Oči lažu“, kaže bokter, „listovi ne lažu.“ On rastavlja cipele.

„Posmatraj svoju kćer kad hoda“, kaže. „Ako spušta vrhove cipela postrance na zemlju, onda je gotovo.“

Bokter vrti šešir u ruci. Pas leži i gleda. Vindiš ćuti. „Pada rosa. Brašno će se ovlažiti“, kaže bokter, „predsednik opštine će se ljutiti.“

Iznad ribnjaka leprša ptica. Lagano i pravo kao duž nekog kanapa. Tik nad vodom. Kao da je to zemlja. Vindiš gleda za njom. „Poput mačke“, kaže. „Sova“, kaže bokter. On stavlja ruku na usta. „Kod stare Kronerke već tri noći gori svetlo.“ Vindiš gura bicikl. „Ona ne može da umre“, kaže, „sova ne sleće ni na jedan krov.“

Vindiš ide kroz travu i gleda u mesec. „Kažem ti, Vindišu“, dovikuje bokter, „žene varaju.“

Igla

U stolarevoj kući još gori svetlo. Vindiš zastaje. Prozorsko okno sija. Ono odražava ulicu. Odražava drveće. Slika prodire kroz zavesu. Kroz čipkane bukete koji padaju, pa u sobu. Jedan poklopac za mrtvački kovčeg naslonjen je na zid pored kaljeve peći. Čeka na smrt stare Kronerke. Na poklopcu je ispisano njeno ime. Iako nameštena, soba je kao prazna, zato što je toliko svetla.

Stolar sedi na stolici, leđima prema stolu. Njegova žena stoji ispred njega. Ona nosi prugastu spavaćicu. Drži iglu u ruci. Iz igle visi sivi konac. Stolar ženi pruža kažiprst. Žena mu iglom vadi iver iz mesa. Kažiprst krvari. Stolar povlači prst. Žena ispušta iglu. Obara oči i smeje se. Stolar joj rukom poseže pod spavaćicu. Spavaćica se zadiže. Pruge se izvijaju. Stolar krvavim prstom dodiruje grudi svoje žene. Grudi su velike. Drhte. Sivi konac visi kraj noge stolice. Igla se klati, vrhom nadole.